

des vredes, de kinderen van het Roode Kruis, een nederlaag vreezen? Integendeel, welslagen wacht hun. Alleen in Duitschland telt men anderhalf millioen Samaritanen. Hoeveel goeds kunnen zij stichten, indien de geest van den waren barmhartige hen bezielt! Eerst het eigen vaderland gereinigd, dan de geheele aarde. Is er iets, dat het tweeledig gevaar, hetwelk ons dreigt: den algemeenen oorlog en de anarchie bezweren kan, voorwaar, het is bovenal de invloed, die het Samariterwerk zal oefenen, wanneer het algemeen verbreid is en door zijn humane internationaliteit de hoogste sport van zedelijke, vredige, christelijke volmaking bereikt heeft'.

Acht jaren reeds sleet Dunant zijn kluzenaarsleven. Het werk bloeide, de stichter was vergeten. Zelfs zijn naam werd niet meer gekend. Aangehoord, maar niet begrepen, werden de woorden van den waardigen bisschop van Angers, Mgr. Freppel. Deze prelaat hield, den 13^{den} Februari 1889, in de Madeleine te Parijs, vereerd door de tegenwoordigheid van den Aartsbisschop van Rheims, den maarschalk de Mac-Mahon en tal van generaals, een schitterende rede over het voor eeuwig gezegende Roode Kruisidee 1). Dunant's naam noemde hij: „un nom qui mérite d'appartenir à l'histoire". Maar deze woorden van den bisschop schijnen in de woestijn geklonken te hebben.

Althans, het moest nog zes jaren duren, eer Dunant in zijn verlatenheid opgezocht, uit zijn vergetelheid werd opgeheven.

Dr. G. Baumberger, bekend rechtsgeleerde te St. Gallen, opende den weg 2). In no. 49 van *Über Land und Meer* (Oct. 1895) publiceerde hij een voortreffelijk artikel over den man van Heiden. Men vernam hieruit, dat de doodgewaande nog leefde. Eensklaps ontwaakt de belangstelling, met deernis gemengd. In Zwitserland en Zuid-Duitschland wordt de Dunantbeweging geboren; zij verbreidt zich weldra over het Noorden, Rusland, Oostenrijk, Frankrijk.

In 1896 groeide de strooming nog aan. Het scheen, een heugelijk verschijnsel, alsof men zich schaamde, dat een groot man zoolang miskend en verstooten was. Men scheen zich te haasten, het ongelijk te herstellen, nu het nog gebeterd kon worden.

Den 8sten Mei, zijn 68sten verjaardag, zond hem de luitenant-generaal von Kaufmann, adjudant des keizers van Rusland, in opdracht van czaar Nikolaas II, een telegram ter gelukwensching. In dit telegram heette hij: le seul fondateur de la Croix Rouge. Den 24sten ontving hij, met een vereerend schrijven van Mgr. Augustin Egger, bisschop van St. Gallen, de beeltenis van paus Leo XIII onder het dictum „Fiat pax in virtute tua Deus", met 's pausen handteekening. Daarop verschenen in *Der Samariter* (Zeitschrift für das gesammte Samariter- und Rettungswesen) de meermaal genoemde Essays, die wat later te München afzonderlijk werden uitgegeven. Das Rote Kreuz, officieel orgaan van Zwitser-

1) Bij de viering van de jaarlijksche mis voor de zielernst der in dienst van Frankrijk gestorven soldaten en zeelieden.

2) Echter vind ik reeds in de „Zürcherische Freitagszeitung" van 17 Mei 1895 een geïllustreerd opstel over „Henri Dunant und die Genfer Konvention vom Roten Kreuz". Dit artikel evenwel schijnt niet veel opgang gemaakt te hebben, heeft zich althans niet buiten een beperkten kring verbreid.